

Αυτά τα διαβάζαμε στα Συναξάρια, γίνονται και σήμερα;

[στη](#)

Μαθαίνουμε κάθε μέρα κάτι καινούργιο και

συγκλονιστικό γι' αυτόν.

Του αρχιμ. Ιακώβου Κανάκη

Τα χρόνια πέρασαν και ο γέροντας ασθένησε... έχασε τον έναν πνεύμονά του. Χρειάζεται περίθαλψη και αντ' αυτού προχωράει σε μεγαλύτερη άσκηση. Μα αυτά τα διαβάζαμε στα Συναξάρια, γίνονται και σήμερα;

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Ένας ευσεβής πόθος κατέκλεισε την ψυχή του για ολοκληρωτική αφιέρωση στο Θεό. Η σπίθα έγινε πυρκαγιά και πλέον μετρούσε τις μέρες για να φύγει. Βρήκε όμως τόπο αφιλόξενο, απaráκλητο... Χωρίς φως, νερό και τηλέφωνο. Ποιός θα έμενε εκεί; Σίγουρα, όχι κάποιος τυχαίος, ίσως κάποιος σαλός ή κάποιος προφήτης σαν αυτόν που τρεφόταν από τον κόρακα, ένας επίγειος άγγελος και πράγματι τέτοιος είναι. Τα πρώτα χρόνια πολύ δύσκολα αφού το μόνο που υπήρχε ήταν μια σπηλιά. Κάποιος όμως τον συνάντησε και του έχτισε ένα εκκλησάκι. Εκεί ζει τώρα τις χαρές του. Πιο μετά του έφτιαξαν και ένα μικρό κελλί. Πριν να αποκτήσει δικό του ναύδριο σηκωνόταν νύχτα και πήγαινε σε ένα εξωκκλήσι για τις ακολουθίες. Κάθε νύχτα! Στο Ωρολόγιο και τα Μηναία έβαζε καθημερινά σελιδοδείκτη στον άγιο της ημέρας. Πόσες χαρές και τι βιώματα θα έζησε στο χώρο αυτό του «Αχωρήτου»; Τα πρωινά όμως κάποιος άλλος φιλακόλουθος πήγαινε και προσευχηθεί χρησιμοποιώντας τα ίδια βιβλία. Του γεννήθηκε απορία· ποιός γυρίζει τον σελιδοδείκτη κάθε μέρα; Ή κάποιος άορατος ασκητής έρχεται την νύχτα ή κάτι άλλο περίεργο συμβαίνει! Άφησε μήνυμα μέσα στο βιβλίο: «Σε παρακαλώ πες μου ποιός είσαι, γιατί από την απορία μου και τον θαυμασμό μου για σένα δεν μπορώ ούτε να φάω ούτε να κοιμηθώ. Απάντησέ μου

ποιος είσαι και πες μου τι θέλεις να σου φέρω». Το επόμενο πρωί πηγαίνει πάλι και βλέπει μήνυμα: «Άφησέ μου μερικές ελιές και παξιμάδια». Η «αλληλογραφία» συνεχίστηκε για καιρό χωρίς να ανταμώσουν. Όμως η ποθητή αυτή ώρα της συνάντησης δεν άργησε να έρθει. Μια μέρα τον πέτυχε «τυχαία» και τον κατάλαβε αμέσως και από τότε δεν τον ξέχασε ποτέ. Έτσι είναι, τον ταπεινό τον άνθρωπο δεν τον ξεχνάς ποτέ. Μια ολόκληρη ζωή την πέρασε έτσι, σαν αγριοπούλι. Συμβούλευε: «Νηστεία, αγρυπνία, προσευχή». Όντως, ουράνια χαρίσματα απέκτησε πολλά. Είναι ορατός ασκητής αλλά λουσμένος από αόρατη Χάρη. Από κάποιους τέτοιους στέκεται σήμερα όρθιος ο κόσμος!

Μια μέρα, πριν λίγο καιρό, εκεί ψηλά που ζει, λυποθύμησε από την ασιτία και τις ασθένειες και παρά λίγο -αν είναι δυνατόν εν έτει 2015- θα τον έτρωγαν οι γύπες! Σώθηκε τελευταία στιγμή! Αν και δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς.

Πώς να χαρακτηρίσεις αυτόν τον άνθρωπο; Μαθαίνουμε κάθε μέρα κάτι καινούργιο και συγκλονιστικό γι' αυτόν. Τώρα τελευταία άνοιξε μόνος του τον τάφο του... Μήν μπορώντας να πούμε τίποτα άλλο αναφωνούμε μαζί σας, «Άγιε του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών»!

Πηγή: synodoiporia.gr